
Vozíčkáři: V zimě jen po zadních kolech

Vozíčkáři: V zimě jen po zadních kolech

PRAVO

8.1.2011, rubrika: Praha - Střední Čechy, strana: 12, autor: Petr Janiš

Sloní sílu potřebuje asistent vozíčkáře, který mu pomáhá s pohybem po Praze. Tvrdí to studenti speciální pedagogiky, kteří si roli vozíčkáře sami vyzkoušeli. Za pravdu jim dala děkanka Pedagogické fakulty Karlovy univerzity Radka Wildová. Pro Prahu není jejich hodnocení vůbec lichotivé.

Sněhové bariéry na chodnicích pohyb téměř znemožňují, navíc je kvůli novému znění zákona nikdo neuklízí. Aby město ušetřilo, raději se pojistilo proti úrazům. „Když napadne deset centimetrů sněhu, dá se jezdit jen po zadních kolech,“ řekl včera studentům vozíčkář Radek Musílek. Dodal, že proti lidem se zdravýma nohama má výhodu, když se na chodnicích vytvoří ledovka.

Čekali hodinu

Zkušenosti laiků ukazuje film Studentské cesty za poznáním pražských bariér. Budoucí speciální pedagogové na vozících zjistili, kolik překážek se po cestě skrývá. Například nutnost čekat hodinu na nízkopodlažní tramvaj. A když tato zastaví v Lazarské, řidič nemůže vysunout plošinu, protože zde není refýž.

„Rovnou vzal vozík a vyložil mě. Nebyl to příjemný zážitek,“ popsala studentka Denisa Lešková. Studentky se v prosinci, předtím než Prahu zasypal sníh, chtěly z Vyšehradu podívat do Národního muzea. Ihned zjistily, že stanice metra Vyšehrad je „pseudobariérová“. Aby se dostaly na nástupiště ve směru do centra, musely nejprve dojet na Pražského povstání.

Když se jim podařilo vyjet z metra ven a dotlačit vozík do kopce k Národnímu muzeu, nebyla na místě zdejší obsluha výtahu a z výstavy sešlo. Ve stanici Holešovické nádraží zase musela dozorčí vozíčkáře do podzemí svést nákladním výtahem a pak jej doprovodit na perón.

I z malé nerovnosti u sníženého nájezdu z ulice na chodník se může stát velká překážka. Děkanka Wildová si v roli asistentky musela říci o pomoc. „Nevěděla jsem si rady, jak se dostat na obrubník,“ přiblížila. Asistentem vozíčkáře podle ní „musí být někdo, kdo má fakt sílu jako slon“.

Problémy mívají vozíčkáři i v kině. Některé multiplexy pro ně vyhrajují pouze první řadu. „Zíráte se zvrácenou hlavou na půlmetrové titulky. U 3D filmů nevidíte kvůli brýlím celé plátno, takže to máte jako na tenise,“ popsal Musílek. Jen obtížně si vozíčkář dojede na veřejnou toaletu. A zaparkovat v kavárně u stolečku také nelze, protože na vozíček u něj nebývá místo.